

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció) i Ricard Forcat.

Keep calm

Andreu Pujol

Ocurrències unitàries

El debat estèril sobre el nombre de llistes independentistes en les diverses eleccions sembla que s'ha convertit en

l'única proposta i raó de ser de l'espai postconvergent des de fa ja ben bé quatre o cinc anys. El lema "unitat" esdevé una resposta per a qualsevol assumpte, ja sigui el model de recollida d'escombraries o la directiva europea sobre l'ús de material pirotècnic. Això, que només engresca una part de l'independentisme més convençut, no només és ineficaç a l'hora d'aportar nous vots a la causa, sinó que genera rebuig en aquells ciutadans que se situen a la frontera i que necessiten un valor afegit ideològic per participar-hi. Per tant, persistir en aquesta dinàmica només serveix per dirimir qui té l'hegemonia dins l'independentisme però no pas per fer créixer l'hegemonia independentista. I, tot i així, ara que s'acosten les municipals i les europees, ja tornem a ser pel tros, tal com ha pas-

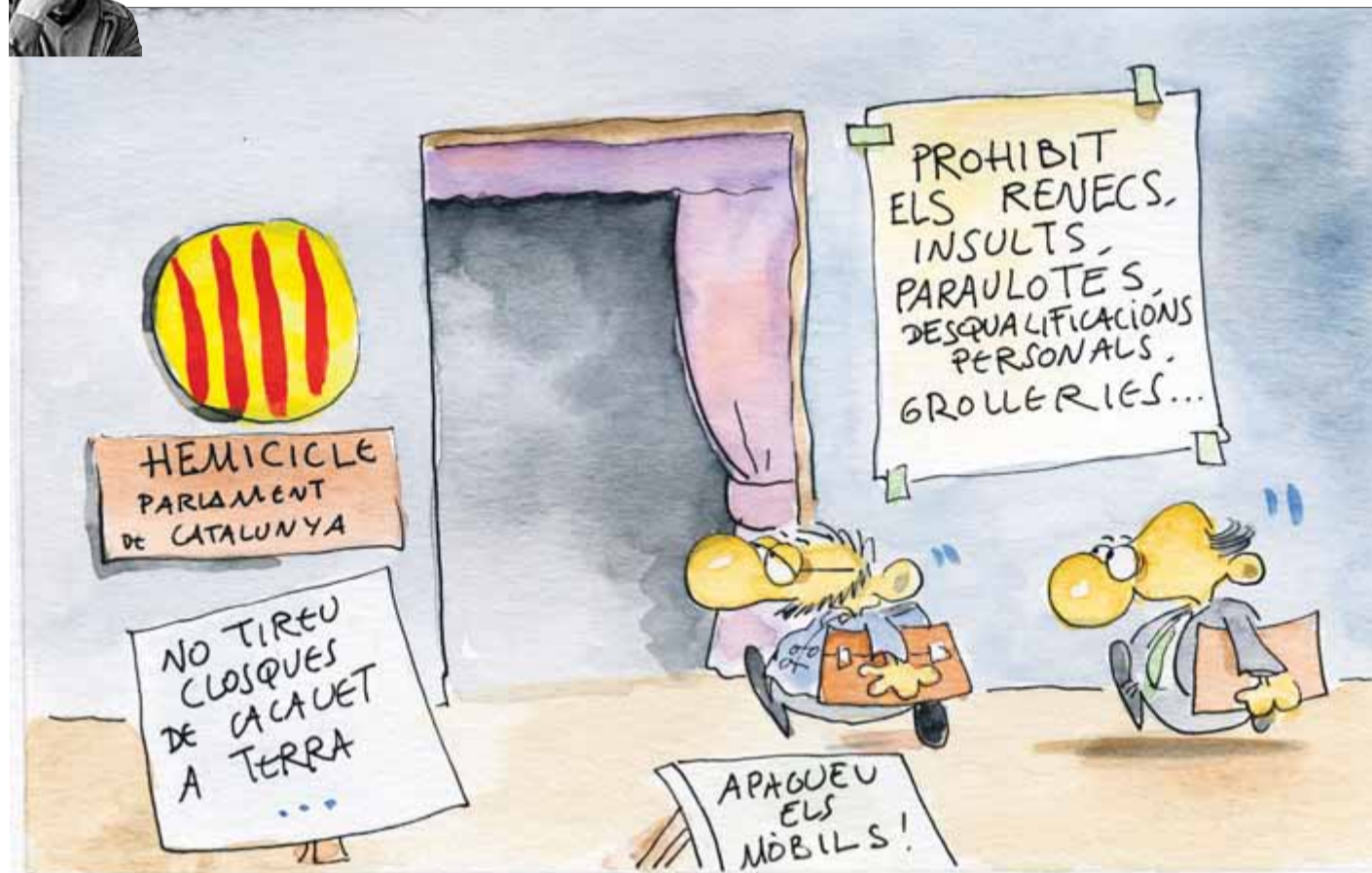
La unitat serà de bona gana i fruit d'un acord madurat entre els diversos actors implicats o només serà submissió i ressentiment

sat en cada contesa electoral dels darrers anys. Més enllà de si les llistes úniques o unitàries ajuden l'independentisme en l'àmbit de resultats –tenim prou dades per certificar que no–, hem de plantejar-nos si la manera de tractar-ho comporta generar més divisió en comptes de més unitat. La unitat de l'independentisme només pot ser possible des del respecte a la diversitat, entenent que tots els punts de vista ideològics són legítims i tenen dret a existir. Encara més si tenim en compte que ERC i la CUP, que no compren aquestes fórmules electorals, són majoria en vots i escons dins l'independentisme. La unitat serà de bona gana o, contràriament, serà submissió i ressentiment. Això topa amb la forma d'actuar d'aquells que diuen voler-la: no sorgirà d'una astracanada en una conferència, d'una ocurrència en un míting, d'una campanya agressiva en les xarxes socials o d'una improvisació en una entrevista, sinó d'un acord llargament madurat entre els diversos actors implicats.

La vinyeta

Fer

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

Perpinyà i la capital

Unes hores a Perpinyà. El centre històric és agradable, té bona passejada i unes botigues ben paradades. Els "catalans de França" encara no han renunciat a vestir bé. Suposo que, per viure-hi, han de ser més confortables i airejats els carrers de la ciutat moderna. Entre aquesta i l'arcaica hi ha uns sectors ròncecs que l'Ajuntament hauria d'atendre.

Als "catalans d'Espanya", ens incomoda sempre una mica Perpinyà. Hi patim pel català, que pràcticament no hi és parlat. Els noms dels carrers i les indicacions dels centres oficials i culturals són en francès i en català, les banderes catalanes abunden, hi ha un orgull més que folklòric de ser catalans, però nosaltres patim de l'oida més que dels ulls. Perpinyà demostra la importància de Barcelona. Haver-se separat de la capital, amb tot el seu pes demogràfic, econòmic, cultural i polític, la va deixar òrfena del sol al voltant del qual gravitava. Sense Barcelona, Girona, Tarragona, Lleida i les ciutats adjacents també serien –seríem– un efluvi provincians irrellevants amb el català tan minvant com

“Els “catalans d'Espanya” patim perquè no hi sentim parlar català

el de Perpinyà i la seva àrea.

De totes maneres... Visito el Museu Jacint Rigau, Musée d'Art Hyacinthe Rigaud. No hi havia estat mai. Hi era, amb aquesta prestància, les altres vegades que havia visitat Perpinyà? Pensin que l'últim cop a la Llotja, edifici gòtic dels millors, hi havia un McDonald's. Ara és una oficina turística neta i espaiosa. Jacint Rigau va néixer a Perpinyà molt poc després del Tractat dels Pirineus pel qual Espanya va cedir a França la Catalunya transpirinenca. Com que de jove va demostrar aptituds artístiques, la mare el va animar a desplaçar-se a París per formar-

se. Hi va triomfar i va ser el pintor de reis i cardenals. L'elecció de la mare és París, no Barcelona. Tan ràpid va anar el canvi d'una capital per una altra? Alguns deuen haver estudiat el que ara per intuïció apunto: la mare també hauria aconsellat París abans de la partició. Les annexions territorials acostumen a produir-se en camp abonat. Perpinyà ja devia mirar París, com París mirava Perpinyà, abans del Tractat. Barcelona no oferia res, es trobava en plena decadència. El francès tenia el prestigi màxim. El "sol" era el rei. No hi havia elecció. Sempre s'imposa una capital.

Al museu s'exposa el cèlebre autoretrat de Rigau cofat amb un turbant. Un turbant o una barretina aristocràtica? No és la cara d'un parisenc. Sembla que ens l'hàgim de trobar a la Rambla de Figueres fent el vermut. El museu presenta obres d'altres autors relacionats amb el país: Maillol, Manolo, Picasso... S'hi remarca la catalanitat de tots. No s'explicaria si Barcelona no fos ara un referent. Hauríem de patir menys: l'idioma és important, molt important, però no tot és idioma.